

Bitrest for ham var det næsten at tænke på, at der heller ikke på denne Side af Graven skulde blive andet tilbage af ham end et tvivlsomt Minde. Ikke engang den Doktordisputats havde han nået at få færdig. Det havde stået skrevet i Stjernerne den Time, da hans lille Moder fødte ham til Verden, at hans Liv skulde fare hen og slettes ud som en Bølge uden at efterlade noget Spor.

På solvarme Dage, når han ikke følte sig altfor dårlig, gik han endnu gerne en lille Tur i Haven sammen med sin Plejerske, den gamle Barbara, til hvis Skulder han støttede sig. Var Vejret rigtig smukt, kunde han lade sig lokke helt ud til Leddet bagved Stakkepladsen for at høre på Lærkerne eller se på Høvederne, når de blev drevet hjem i Stalden. Arbejdsfolkene, der kom forbi, skævede til ham med Frygt i Øjnene, idet de hilste. Og virkelig så den høje, gulblege Mand i den lange grå Ulster uhyggeligt gengangeragtig ud der midt i den klare Dag. De tunge Øjne havde et dødt Blik og stirrede frem mellem svulne Låg, hvor Kødsiden var krænget ud efter, så det meste af Æblet lå blottet.

Han led selv frygteligt under sit vanheldede Ydre. Han havde vel aldrig været nogen Nar men dog været glad for sin Skønhed og for den Beundring, han overalt kunde læse i Kvindernes Øjne. Nu bildte han sig tilmed ind, at det Abespil, Sygdommen havde drevet med hans Udseende, var endnu grellere end det i Virkeligheden var. Derfor havde Porten på Favsingholm i alle disse År været lukket for Fremmede. Han vilde ingen se.

Forresten var der heller ingen af Egnens Folk, der brød sig synderligt om at komme der. Den før så medgørlige Mand med den stilfulde Optræden havde Ensomheden og Dødsangsten givet et ubehersket Sind. Indtil den gamle Barbara kom til Gården havde han skiftet Sygeplejerske hver Månedsdag, fordi hans Væsen, så stilfærdigt det på en Måde var, skræmmede dem. Folk kaldte ham rent ud for forrykt, og hans egen Læge modsagde dem ikke. Han kunde have de urimeligste Indfald. Snart nægtede han at spise, snart fandt han på, at han ikke vilde vaske sig, og sagde, at til de Maddiker, der snart skulde fede sig på ham, kunde han vel være køn nok. Det mørke Hår og Skæg, som han før havde plejet med næsten lidt for kærlig Omhu, fik nu Lov til at gro, indtil det strittede omkring hans Hoved som Torneris. Sådan fandt han også en sørgelig Tilfredsstillelse ved at lade alt i Huset forfalde. „Lad det vente, til jeg er død“, var hans monotone Svar, hver Gang For-